

man til Slutning kom til, og man har netop givet Afkald paa dette for Landarbejderne særlig gunstige Forslag for at samle saa mange af Landbokommissionens Medlemmer som muligt om et fælles Lovforslag. Derimod har, som jeg før nævned, kun et ganske lille Mindretal stillet sig i væsentlige Punkter paa et helt andet Standpunkt, og det er dette Standpunkt, som faar sit Udtryk i det foreliggende Lovforslag. Det, som jeg særlig beklager — da det er Ministerens Ønske at faa denne Sag gennemført — er, at han holder sig til et Forslag, som jo i Virkeligheden gaar uden om det Spørgsmaal, her er Tale om at løse, som fuldstændig gaar uden om det Spørgsmaal at hjælpe den egentlig fattige Landarbejderbefolkning. De, som her ville blive hjulpne, ere slet ikke dem, der egentlig trænge til Hjælp, det er slet ikke dem, som det sikkert har været Folketingets Mening at komme til Hjælp, da det vedtog at nedsætte Landbokommissionen. Dette Forslag gaar fuldstændig uden om Sagen og vil kun komme ganske enkelte til gode, om det for øvrigt kom nogen som helst til gode, hvad jeg ikke kan indse og heller ikke tror, at det vil gøre, thi ingen vil se sin Fordel ved at benytte sig af dette Lovforslag. Derfor tror jeg ogsaa, at hvis et Forslag som det af den højtærede Minister her fremsatte bliver vedtaget, vil det vække Misfornøjelse ud over Landet; der vilde maaske være ganske enkelte, som vilde blive glade ved at faa et saadant Lovforslag vedtaget, fordi de saa vilde antage, at nu var denne Sag bragt ud af Verden. Men det vil ogsaa være alt, hvad der vil være opnaaet, for ingen, absolut ingen vil mene, at man derved har vedtaget en stor og betydelig Lov. Ikke en Gang Folketinget vil mene, at det Forslag, det har sluttet sig til, kan betragtes som en betydelig Reform. Nej, det, Folketinget stadig har haft for Øje, er, at man skulde enes om et Forsøg, der muligvis kunde blive Indledningen til en virkelig Reform af Landarbejderspørgsmaalet. Det var, hvad jeg ønskede at sige om Sagen. Jeg skal i dette Øjeblik kun fremhæve, at naar det ligger den højtærede Minister paa Sinde at faa denne Sag gennemført, tror jeg, at den eneste Mulighed derfor er, at man giver Loven et saadant Indhold, at den kommer den virkelig fattige Landarbejder til gode. Det er den eneste Maade, antager og haaber jeg, hvorpaa Folketinget vil medvirke til at gennemføre denne Sag, men er det den højtærede Mi-

nisters oprigtige Ønske at faa Loven gennemført paa det Grundlag, da er jeg overbevist om, at han ikke vil savne Folketingets Støtte dertil.

Høegh-Guldberg: Da vi forleden for sidste Gang behandlede Loven om Hædersgaven, medgav det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) denne Lov en Hilsen og Opfordring til Landstinget om at vedtage det i den Skikkelse, hvori det forlod Folketinget. Jeg vil gerne nu, da den her foreliggende Lov i Aar begynder sin Vandring her i dette Ting for — efter at være behandlet i Udvalg — at naa det andet Ting, medgive den et godt Ønske paa Vejen om, at det maa lykkes at samle Enighed om noget godt paa dette Omraade. Jeg skal ikke opholde Debatten her, jeg ved, at det er Tingets Praksis, at en 1ste Behandling, naar et Lovforslag tidligere har været underkastet en saadan, ikke trækkes ud, men jeg interesserer mig særlig for dette Lovforslag, fordi jeg i en Forening, med hvilken jeg i en Aarrække har haft en Del at gøre, „Foreningen af jydsk Landboforeninger“, paa Foreningens Delegeretmøder har set denne Lov arbejde sig frem og derfra gaa over til Landbokommissionen. Det er Foreningen af jydsk Landboforeninger, der har slaaet til Lyd for denne Sag i Følelsen af, at det er overordentlig vigtigt at skabe bedre Vilkaar paa dette Omraade, idet der er en saa stor Forskel paa Landet mellem den Stilling, som de Arbejdere, der sidde som Lejehusmænd eller Inderster, og den Stilling, som de Arbejdere, der have Jord, som de selv dyrke, et lille Landbrug, indtage, ligesom der er en stor Forskel mellem den Slægt, som vokser op i de første Hjem, og den, som kan ventes at udgaa fra de andre Hjem. Foreningen af jydsk Landboforeninger har derfor med Glæde set Landbokommissionens Forslag, ligesom den med Haab har set hen til de Forhandlinger, som have været førte her i Tinget og i det andet Ting i 1896—97 og i 1897—98, og den har paa et andet Omraade taget et supplerende Arbejde op, idet den ved at arbejde for Udviklingen af Tyendespareforeninger har søgt at skabe en Basis for det, som vil behøves, naar Arbejderne ad denne Lovs Vej skulde kunne skaffe sig eget Hus, eget Hjem med eget Landbrug. Igennem disse Tyendespareforeninger er der jo naaet noget ret mærkeligt og ret betydeligt. Der er saaledes en Tyendespareforening om Lemvig, som i ganske